

med til den Præst, til hvem Sognebaandet løses. At Yderen hellere vil have, at den Præst, som han foretrækker at henvende sig til, og som gør Arbejdet for ham, faar den Løn, som ligger i Højtidsoffer og Accidenser, er saa naturligt; men den Ordning, her indføres, er den, at den Præst, som vedkommende ikke ønsker at benytte, og som han ikke gør Ulejlighed, skal have Pengene, medens derimod den anden, til hvem han henvender sig, ingen Løn skal have derfor. — Naar saa den sidste ærede Taler sagde: Ja, men han kan betale ham ogsaa, vil jeg dertil sige, at saa stiller man Sognebaandsløjerne ganske vist under meget uheldige Vilkaar. Saa skulle de betale Højtidsoffer og Accidenser i det Sogn, hvor de høre hjemme, og naar de ikke ville tage den anden Mand's Arbejde aldeles omsonst, men ville vederlægge ham for det, saa skulle de ogsaa betale til ham. Altsaa finder jeg, at dette Endringsforslag ikke fortjener at vedtages.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Det forholder sig netop rigtigt, som det ærede Medlem for 11te Kredts (Sthyr) bemærkede, at det, der skulde opnaas ved Endringsforslaget, er, at der bliver Sikkerhed for, at Sognebaandsløsningen kun finder Sted af ideelle Grunde. Man har villet bortrydde den Fristelse, som Lovforslaget ellers vilde indeholde til, at maaske flere Skatteydere kunde være fristede til at løse Sognebaand for at slippe for Ligningen og til Gengæld slutte sig til en Sognepræst, som de maaske slet ikke efter deres Forhold fik nogen Anledning til at give Offer eller Accidenser. Det er altsaa det, der vil blive naaet. Naar man saa paapeger, at det er en stor Uvigelse fra den Grundfætning, som ligger til Grund for Loven om Sognebaandsløsningen, at Offer og Accidenser her blive betalte til den Præst, som Sognebaandsløseren ikke benytter, forholder det sig jo netop saaledes, at Afløsningen medfører, at alt, hvad der hedder Offer og Accidenser, affattes. Det, der nu finder Sted, vil være, at i Stedet for Offer og Accidenser træder noget ganske andet, der ikke betales til bestemte, kirkelige Tider og for bestemte kirkelige Handlinger, men som en almindelig Ligning, en Skat, der bliver en Kommuneskat.

Sthyr: Ja, jeg kan efter Ministerens Udtalelse fatte mig ganske kort. Jeg skal kun sige til det ærede Medlem fra Rjøbenhavn (Det. Hansen), at det ikke forholder sig saaledes, at den, der løser Sognebaand,

vil komme til at udrede Offer og Accidenser, thi Offer og Accidenser affattes jo. Hvis man vil forfaste Lovforslaget om Afløsning af Offer og Accidenser, saa finder jeg det rigtigt at blive ved den Ordning, vi have nu, men naar vi afløse Offer og Accidenser og gøre dem til en fast Skat, maa vi træffe en Forandring paa det Punkt, ellers vil der komme store Misligheder frem.

S. Jensen: Det er blot en lille Bemærkning, jeg skal gøre. Det forekommer mig, at hvis denne Endring vedtages, har man afgjort for al Fremtid, at Offer og Accidenser høre til dette bestemte Sogneembede og staa ikke i mindste Forbindelse med, hvilken Mand der beklæder dette Embede. Det er netop der, Sognebaandsløsningen gaar ud paa at gøre en Forstel og hævde Menighedsmedlemmernes Ret til, naar de ikke ere fornøjede med deres Sognepræst, saa at kunne slutte sig til en anden Sognepræst eller en Valgmenighed, og denne Ret, mener jeg de skulle beholde, og jeg kan ikke stønne andet, end at der sker fuld Ret, naar Sognebaandsløserne vel skulle betale deres Offer og Accidensers Afløsning, men saaledes, at det skal gaa til den Præst, til hvem de have løst Sognebaand.

Maa jeg gøre en yderligere Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Sthyr), stont den egentlig ikke vedkommer Sagen. Det er i Anledning af det, han udtalte over for min tidligere Ytring, at jeg troede, at dersom Sognemenighederne fik betydelig Indflydelse paa Valget af deres Præster, vilde det hemme Sognebaandsløsningen. Det mente det ærede Medlem ikke, men jeg maa dog fastholde det, for saa vilde der ved ethvert Præstvalg blive en Diskussion, en Forhandling, mellem Sognemenighedens Medlemmer om, hvem de skulde stemme paa, hvem de skulde ønske til Præst, og det vilde netop bringe indtil en vis Grad Enighed. Det kan derimod ikke naas nu, og derfor er det meget rimeligt, det vil jeg gerne tro, at naar et Parti i en Sognemenighed satte sig i Bevægelse for at faa en bestemt Mand, saa vilde et andet Parti i samme Menighed ogsaa sætte sig i Bevægelse. Men denne Bevægelse, der da vilde opstaa, vilde, naar Menighederne havde Indflydelse paa Valget af Præsterne, foregaa, inden Ansættelsen fandt Sted, og derved tror jeg, at det næsten uhyggelige, der er ved disse Andragender, vilde undgaa.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.